

Libikókán két világ közt

Egyszer olyasmit mondott valaki, hogy azokba a városokba is bele tud szeretni, ahová még nem látogatott el, és hogy olyan embereket is tud kedvelni, akiket még nem ismert meg. Egy bizonyos szinten ez mindannyiunkkal rezonál. Akár arról ábrándozunk, hogy világjárók leszünk, amikor nagyok leszünk, akár arra szánjuk el magunkat, hogy semmittevéssel töltjük a napot. Viszont arról mindenki álmodozhat, hogy milyen gyönyörű lehet a naplemente egy japán folyópartról nézve. Az utazás nem csupán testi menekülés. Csaknem szellemi is, teljes kikapcsolódás mindentől, ami egyszerű és ismert. Dióhéjban, kilépés a komfortzónából.

Valaminek a szélén vagyok, valamihez közeledek. Azt érzem, lebegek az ég és a fű között. A tudat, hogy képes vagyok szárnyaimat kitérni, ez az örömmámorban úszás, ez egyszerűen izgalomba hozza minden porcikámat! Ugyanakkor ijesztő is. Le sem tagadhatom! Akármennyire is szeretem ezt a várost, be kellett ismernem magamnak, hogy életemet belepte már a rutin pora. A kényelem és a jólét fogaskereke csak forog és forog a jártasság végtelen körfolyamatában. Tudatosult bennem, hogy indulni kell. Elindulni arra a helyre, amit lelki szemeim előtt oly élénk színekben láttam. Az a hely csupa új szín, szokatlan illat és tele van kis varázslatokkal, amik csak arra várnak, hogy felfedezzem őket.

Pár évvel ezelőtt nem kellett megküzdenem azzal, hogy teljesen megéljem a pillanatot ott, ahol éppen vagyok. A vakáció tele volt rejtéllyel és csodával, a boldogság ott volt a pillanatban. Apránként szerettem bele nemcsak a helyekbe, amiket meglátogattam, hanem abba az érzésbe is, amit a hely kiváltott belőlem.

Eddigi életéveimet túlhajszolta a képzeletem. Nem emlékszem, hogyan kezdődött. Talán a könyvek tették: az enciklopédiák, a nagy becsben tartott *Csodaország* vagy Gazdag Erzsébet *Meseboltja*. Vagy talán a tévéműsorok tették? Az a sok mozifilm, dokumentumfilm és sorozatfilm csapdája. Ott láthattam képeket a világból.

Legjobban a távoli helyek vonzereje csábított el. Azok a homályos képek a fejemben – amik minden alkalommal, amint hangosan kimondtam a neveket – több színt kaptak. Alabama, Avignon, Bagdad, Barcelona, Cancún, Genf, Glasgow, Niagara. Irodalom. Hasamra ütve most ennyi jut eszembe. Mindegyik név hangos (vagy hangtalan) kimondásától másképpen érzem magam.

Megpróbáltam, és nem sikerült értelmes mondatokba foglalnom azt, hogy érzem a súlytalanságomat, a gravitációm elmozdulását. Megmagyarázhatatlan sürgetés ez, ami arra késztet, hogy induljak, elmenjek. Ösztönös kapcsolatokat hoztam létre olyan helyekkel, ahol még soha nem voltam korábban, csak arra alapozva, amit láttam vagy hallottam vagy álmodtam.

A lelkem és a talpam viszket ezektől a messzi helyektől. Mivel nem tudom megvakarni, így mást kell kitalálnom az elmúlásra. Bepakolok hát a hátizsákomba, és ünneplőbe öltöztetem a szívemet, úgy indulok a nagy útnak. A Prince Edward-szigeten homokos strandokon fogok sétálni, a napfelkelte után megnézem az alkonyatot is, a magánnyal fogok összebarátkozni és futni fogok az óceánba. Bővebben majd máskor. Jeruzsálem is sok jót ígér nekem: a kapukat, a siratófalat, a piacokon a fűszerillatok kavalkádját és a többi.

A lehetőségek végtelenek, és én reménytelenül mind beléjük szerettem. Egyszer valahol azt olvastam, hogy az utazás olyan volt, mint az éhség. Minél többet láttál belőle, annál jobban falnád a világot. Számomra azonban olyan ez, mint gyerekkorom éjféli harapnivalója. Az a fajta, amit mindig úgy gondoltam, hogy elég bátor vagyok ahhoz, hogy elérhessem, de soha nem tettem. Vigasztaló, nyüzsgő, szívmengető. Libikókázok két világ közt. Az egyik világ csak a fejemben létezik. Sikerült meggyőzőnöm magam arról a másik világról is, ami a horizonton túl van. El szeretném érní.

Azt nem tudom, hogy hány éves leszek, amikor ellátogatok ezekre a helyekre. Nem tudom, ott hogyan fogom érezni magam. Vajon akkor is én leszek én? Annak ellenére, hogy ezek a gondolatok éjszakánként néha megfélemlítenek, biztos vagyok benne, hogy ez jó

nekem. Tüzet gyújtott a lelkemben az a szeretet, amit ezek a soha nem látott helyek iránt érzek.

Hajdanán elkallódom egy olyan városban, amelyikbe még gyermekkoromban szerettem bele. Ha szerencsém lesz, ott fogom megtalálni magam. Egyszer lesz, hol nem lesz, talán meg sem történik.